

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

26 жовтня 2018 року

УДК 351:342.5(061.3)
Р 45

Р е д а к ц і й н а к о л е г і я:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц.
Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов М.П. – к.держ.упр., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 229/9-7 від 11 жовтня 2018 року.

Реформування публічного управління та адміністрування: теорія,
Р 45 практика, міжнародний досвід : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за
міжнар. участю. 26 жов. 2018 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2018. – 522 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

ШЕВЧЕНКО БОГДАН ГРИГОРОВИЧ

*старший викладач кафедри правознавства гуманітарного факультету
Одеського національного політехнічного університету*

ШЕВЧЕНКО ЛІЛІЯ СЕРГІЙВНА

вчитель I категорії, Одеська ЗОШ № 62

УКРАЇНА В ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСАХ. ПЕРСПЕКТИВИ

Євроінтеграція – цивілізаційний вибір України, одна з ключових вимог Революції гідності. У системі зовнішньополітичних пріоритетів України вона посідає особливе місце. Як невід’ємна частина Європи Україна орієнтується на діючу в провідних європейських країнах модель соціально-економічного розвитку [2].

Після здобуття Україною державної незалежності поступова інтеграція в загальноєвропейські структури і налагодження багатосторонньої кооперації з ЄС стали її головними геостратегічними пріоритетами. Європейська інтеграція є не тільки фактором прискорення економічного розвитку країн ЄС, зростання їх значення в міжнародній торгівлі, валютно фінансових відносинах, а й центром тяжіння геополітичних інтересів багатьох країн. Отримання Україною повноцінного членства в провідних континентальних економічних та політичних організаціях можна вважати необхідними передумовами найбільш органічної моделі реалізації її інтересів на світовій арені, перетворення її на активного учасника в житті європейської та світової співдружності [3, с. 89]. Для України основними політичними вигодами послідовної європейської інтеграції є зміцнення стабільності демократичної політичної системи, модернізація правового поля і забезпечення прозорості національного законодавства і вироблення ефективних механізмів та інструментарію його виконання, поглиблення культури демократії і поваги до прав людини [4].

Має бути забезпечена територіальна цілісність та ефективна система національної безпеки, пряма участь у регіональних і глобальних політичних процесах.

На даний момент велику роль у розвитку інтеграції в Україні відіграє її співпраця з такими міжнародними організаціями як ЄС, СОТ, ООН, а також такими фінансовими інституціями як МВФ, Світовий Банк, ЄБРР та ін.

Можливість визначення та реалізації узгоджених механізмів співпраці між ЄС та Україною, має бути максимально ефективно використана українською стороною. Україна постійно вдосконалює форми включення в європейський економічний простір, насамперед, у прикордонних регіонах. Це, зокрема, вільні або спеціальні економічні зони; морські економічні райони міжнародного співробітництва; спеціальний режим інвестиційної діяльності на територіях пріоритетного розвитку. Сучасна економічна система України не може розвиватися без взаємодії зі світовим господарством, її інтеграція в світову економіку повинна ґрунтуватися на ринково зорієнтованих реформах.

Має відбуватися поглиблення інтеграційних процесів між Україною та ЄС в енергетичній сфері, розвитку міжнародних транспортних артерій, в інформаційному просторі та у сфері високих технологій. Окрім розвитку зовнішньої торгівлі перспективним напрямом євроінтеграції української економіки є залучення іноземного капіталу у формі прямих інвестицій та довгострокових кредитів, а також щоб на український ринок заходили великі компанії та корпорації. Це буде сигналом для більш активного співробітництва з Україною також і в інших галузях. Для цього потрібно створити якнайбільш сприятливі умови інвестування, тобто відповідний інвестиційний клімат.

Для України інтеграція в європейський простір є, пріоритетним цивілізаційним напрямком і практичним засобом входження у світове господарство.

Отже, необхідною передумовою проведення ефективної інтеграційної політики України є синхронізація відповідних процесів із масштабами і темпами розвитку національної економіки під впливом внутрішньо економічних факторів [1].

Список використаних джерел.

1. Амеліна І.В., Попова Т.Л., Владимиров С.В. Міжнародні економічні відносини // Навчальні матеріали онлайн [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://pidruchniki.com/1031020853393/ekonomika/uchast_ukrayini_mizhnarodnih_integratsiynih_protseah
2. Беззуб І. Сучасний стан і перспективи української євроінтеграції // Центр досліджень соціальних комунікацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1209:suchasnij-stan-i-perspektivi-ukrajinskoji-evrointegratsiji&catid=8&Itemid=350
3. Кухарська Н.О. Україна в сучасних інтеграційних процесах: Навчальний посібник. – Одеса: «Атлант BOI COIU», 2015. – 186 с.
4. Презентація на тему: «Місце України в інтеграційних процесах Європи та світу» // SVITPPT [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://svitppt.com.ua/ekonomika/misce-ukraini-v-integratsiynih-procesah-evropi-ta-svitu.html>

DEBATING IDEAS OF JUSTICE IN A LIBERAL-DEMOCRATIC SOCIETY

Individuals and communities they form are isomorphic entities inasmuch as their existence and evolution are governed by similar organizing principles. Some of these principles are congenital or natural, while the other principles are inherited or learned. For example, the self-preservation principle and the principle of utility are congenital because both individuals and societies – regardless of time and place – tend naturally (or spontaneously) to preserve their existence and to act in accordance with the most favorable cost-benefit ratio. On the other hand, the principle of justice and the principle of charity are learned because they regulate people's conduct in specific ways depending on people's cultural history. Individuals and societies give diverse meanings to the terms «justice» and «charity», and they follow different rules of conduct to render to every man his due or to help people in need.

A truly pluralistic society lacks a common understanding of what is good, but nevertheless it must integrate incompatible interests and mutual exclusive goals (Alexander 1915, 207). The integration of divergent interests and goals can only take place in a state of dynamic equilibrium where people observe the rules of just conduct. Inasmuch as justice is not a natural law that (re)establishes equilibrium and order in the universe and there is no sense, feeling or instinct of justice, it is reasonable to assert that people regulate their conduct under the authority of a legislative authority according to certain *ideas of justice*, which they adopt and promote through a steady effort of knowledge and will. As a rule, people do not try to *discover* the truth about justice, but to *impose* a vision of justice that favors certain groups of interests in the struggle for political hegemony. Taking into account this tendency, we will not try to establish peremptorily what justice is, but we will progressively extract a *formal* definition of justice from several well-known considerations expressed in the academic public sphere. In addition, we will discuss the main types of justice indicating some consequences that result from their adoption.

A convenient starting point is Ulpian's definition of justice: *Justitia est constans et perpetua voluntas jus suum cuique tribuendi*/ «Justice is a steady and enduring will to render to everyone his right» (cf. Spector 2015, 78). Such a will or disposition to render to everyone what he deserves does not subsist by virtue of a natural law and does not automatically operate under all circumstances. As a matter of fact, it works due to the will of people who decide to act in accordance with the rules of just conduct, as they have learned in the process of socialization. These rules emerge from a sinuous evolutionary process during which individuals repeat successful behaviors, that is to say behaviors that produce satisfaction and utility (cf. Bilbă 2016, 111). Contrary to what one would intuitively expect, people rarely judge their actions or the actions of their fellow men by the standards of justice. The most important factors that determine this situation are (a) the ignorance of what justice entails, (b) the weakness of the will and (c) the intermittent nature of willpower.

The effort of will based on certain ideas of justice can only be directed at *external actions* that lead to the acquisition or (re)distribution of *external goods* (Foster 2004, 503). Perhaps all people commit malicious internal acts, such as nurturing resentment or hatred towards an innocent, despising good people, entertaining criminal fantasies, etc. However bad these actions may be, they are not related to the public standards of justice, and the political authority that guards the well-being of people cannot identify, judge and punish their authors because no neutral observer is able to ascertain them objectively. Wicked internal acts may receive proper retribution in the people's private religious life, but not in the public sphere of a well-ordered pluralistic society. On the other hand, justice does not refer to the immaterial, subjective or «supernatural» components of individual well-being (e.g. inner peace, peace of mind, cognitive consonance, happiness, God's friendship, eternal life, etc.), but only external goods whose presence can be proved empirically: honors, remuneration, real estate, financial assets, etc.

The problem of justice lies only where there is recognized a *law-making authority* that distinguishes between the parties, establishes an order between the parties (Pieper 1955, 44) and puts into force a system of property rights, that is to say a regime of liberties, rights, claims, immunities, etc., by which individuals can enjoy certain external goods, using them, consuming them or controlling them (Spector 2015, 78). The legislative authority is meant to establish the basis by which someone has or receives what is due as inalienable possession (Pieper 1955, 44). In any open, pluralistic, liberal and democratic society, it has a mixed nature and is relatively limited in modifying the system of property rights. As such, it can not arbitrarily determine what is right or unfair and can not arbitrarily distribute external goods among the members of society.

Although alternative arrangements can be made to control the acquisition and distribution of external goods, the system of private property is prevalent in democratic liberal societies, and it seems to be a necessary condition of that form of political organization.

The legislative authority that defines justice and enforces the rules of just conduct in a liberal-democratic society acknowledge and protect a set of fundamental or inalienable rights (also called «natural rights» from a jusnaturalist perspective): (a) the right to life, (b) the right to liberty, (c) the right to property (Bastiat 2011, 50-51) and (d) the right to privacy. By doing so, the law-making authority makes it impossible to sacrifice the individual on behalf of arbitrary formulas of justice, for the sake of preserving superindividual entities or to offer satisfaction to supposed supramundane beings.

In any liberal-democratic society, the legislative authority promotes justice exclusively through a *system of laws* that are formulated explicitly. This system of laws is inherently imperfect for several reasons: (a) the system does not offer and can not provide a legal remedy for any moral right; (b) many laws are adopted as expedients in certain special circumstances, and not as instruments to protect perennial rights; (c) laws are designed for normal situations and not for exceptional cases; (d) in certain periods, the law is perverted, being treated by lawmakers as a means of «legal plunder» (Mechem 1916, 368-370, Bastiat 2011, 54). Despite these deficiencies, the rights and liberties can only be guaranteed by